

Сакви, сопілка і капшук

Анатолій Косматенко

Хоч вірте ви, хоч ні,
А це було не в сні.
Як диктор вже віддав усім "добраніч"
І сів писати я — почулася хода.
Дивлюсь: у дверях — боже мій! — Сковорода!
Григорій Савич...
Став. Привітавсь. На стіл мій погляда.
"Стружем байки?" — "Ум-гу". — "І як?" — "Біда..."
"Бува. Облиш до завтра, синку,
А зараз ляжмо на яку годинку,
Бо вранці клопіт випада:
Хотів би я тебе прохати.
Щоб зустріч влаштував для мене ти —
З якимось любомудром, філософом-братом.
На тому світі ні з ким душу ж одвести —
Погомоніть чи просто подискутувати..."
Уранці довелось довгенько нам іти.
Геть-геть за місто. До одного Кандидата
(Він жив подальш людської суєти).
Нарешті ми і в нього. У його пенатах.
Йде бесіда про Сонце, Землю, про світи...
Аж раптом чую —
Григорій Савич вже питання задає —
Мовляв, над чим філософ-брат працює?
А той: "Я ваші твори коментую!"
"Так, так. Але ж у нас, напевно, є
Й оригінальне щось, своє?
Як ласка — поділитися прошу я".
А той ізнов: "Я ваші твори коментую!"
"Гаразд. А що вам спати не дає?
Яка проблема вас хвилює?"
Тут Кандидат, я бачу, вже нервує...
Враз кулаком об стіл він б'є:
"Я коментую! Коментую! Коментую!..." —
Скипів. Очима кида па поріг.
Що тут робити? Вийшли ми за браму,
Як кажуть, дай бог ніг.

Оглянувсь Савич і прицмокнув: "Рідна ж мамо!
Чи бач: на творах на моїх,
Займаючись не сродним ділом,
Яку хоромину окоментував —
Палац! Фортеція! Pro tanto villa!
А я в житті... й хатиночки не мав".

Дивак Сковорода! Йому не зрозуміло,
Що Кандидат був третій жук.
Такому не сакви й сопілочку до рук
(Іще чого б хотіли!) —
Йому дай певність, то і байку цю мою неспілу
Прокоментує так уміло,
Що ще, дивись, пролізе... в доктори наук!